

Jsme Boží stavbou

Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. V něm je celá stavba pevně spojena a roste v chrám, posvěcený v Pánu; v něm jste i vy společně budováni v duchovní přibyték Boží. (Ef 2,20–22)

Procházel jsem městem a přišel k rozsáhlému pozemku obehnanému stavebním oplocením. Za ním vězela obrovská díra, v ní velké bagry hloubily stále větší a větší jámu. Až bude hotovo, nastoupí po nich stavaři, aby v zemi vybudovali pevné základy. Na nich pak postaví dům. Vyfotografoval jsem si jejich počínání a přemýšlel o Kristu.

Za čas jsem opět šel kolem a stavba úspěšně pokračovala dál, což trvá dodnes. Základy už brzy vidět nebudou, zato jeřáby a první pilíře dávají naději, že se dílo podaří. Opět jsem si vše vyfotografoval a myslel na Krista a na církev.

Při té příležitosti jsem si vzpomněl na Chrám smíření, zasvěcený Svaté rodině, který se nachází v Barceloně, v hlavním městě Katalánska na východním pobřeží Španělska. Stavební práce na něm začaly v roce 1882 a stále trvají. Od začátku je stavba financovaná jen z darů a příspěvků. Dokončení plánují za tři roky k 144. výročí zahájení prací. A opět jsem myslel na Krista, církev, a zvláště na náš sbor.

Naše modlitebna byla postavena v roce 1907 za rekordních osm měsíců, ale od té doby se na ní a v ní také průběžně pracuje, protože platí zkušenost, že práce ve sboru je věčně

nedokončená. Tuto moudrost mi v 90. letech na počátku mé služby svěřil kazatel Jan Urban. Věděl, o čem mluvil, a já po 32 letech musím jeho slova potvrdit. Nejen při pohledu na naši soukenickou modlitebnu, na Chrám smíření v Barceloně ale na kteroukoliv stavbu, protože jakékoliv dílo postavené člověkem (a dokonce i Pánem Bohem) zde na zemi vyžaduje trvalou péči, renovaci, opravy i úpravy, rozšiřování, změny vnitřních dispozic, někdo by řekl reformaci. Proto také znovu a znovu myslím na Krista, na církve, náš sbor a také na naše rodiny a vztahy.

Ježíš je pověstný úhelný kámen, klenák, o který se vše opírá. Základem jsou apoštolové a proroci (slovo Boží), ale pracovat na svém životě, na našem sboru i na naší

modlitebně musíme my sami. Jistě s Boží pomocí a samozřejmě se vzájemnou podporou, ale sami musíme přiložit ruku k dílu. Musíme usilovat o to, abychom my jako chrám Ducha svatého rostli k slávě Boží a byli společně budováni.

Proto vás chci povzbudit k nové naději, abyste při pohledu na sbor, na náš sborový dům s modlitebnou ve dvoře, na služby v něm konané, na duchovní zdraví či nemoci sboru, na naše vztahy a všechno počínání nemalomyslněli. Je to dobře rozdělaná práce. Naopak se všichni posilněme vědomím, že jsme společně v Kristu budování v duchovní přibýtek Boží – a přiložme ruku k dílu.

Bronislav Matulík

Má cesta ke Kristu

Rozhovor s bratrem Jiřím Marečkem

Bratr Jiří se od roku 2016 začal objevovat v našem soukenickém sboru. Letos na Velikonoční neděli byl pokřtěn a přijat do sboru. Jeho cesta k Ježíši a do církve byla ovšem mnohem delší a dramatičtější, než by se na první pohled mohlo zdát. Jsme dávní a dobří kamarádi, přátelé z vojny, tak jsme si nedávno sedli a povídali o cestě, po níž Jirka nyní jde.

Kdy ses poprvé setkal s křesťanstvím?

Ve 20 letech za komunistů na vojně, když jsi mně ukázal na svaté Písmo, kterému jsem ale v té době absolutně nerozuměl. Přečetl jsem si pár kapitol, ale neměl jsem otevřené vnímání natolik, že by se mi to zdálo pravděpodobné. Také jsme tehdy párkrát i zašli do sboru Církve bratrské v Karlových Varech.

Měl jsi tehdy dojem, že je to hloupost, anebo jsi tomu jen nerozuměl?

Věděl jsem, že nad námi něco je, že duchovní svět existuje, ale zdály se mi nepravděpodobné příběhy, které se v Bibli píšou. Až o hodně let později jsem zjistil, že jsou nejen moc pěkné, dramatické, dokonce drastické, ale že je to vlastně úžasné.

Podruhé ses setkal s křesťanstvím kdy?

Prodělal jsem těžké období, kdy jsem bydlel mimo domov na ubytovně a stranil jsem se lidí. Tam jsem se setkal s jedním Slovákem, jmenoval se Leo, byl velmi hluboce věřící a měl zájem pro mě něco dobrého udělat. Mluvil se mnou o Kristu i o tom, že by chtěl vstoupit do kláštera. Po roce se vrátil na Slovensko.

Místo něho na ubytovnu přišla nějaká slečna a ta mě vzala do zvláštního křesťanského společenství v Americké ulici, kde jsem měl dojem, že ti lidé jsou u vytržení, mluvili často v jazycích, jak o tom čteme v Bibli. Byl tam pastor ze Slovenska a lidé povídali zajímavá svědectví. Zvláště mně utkvěla věta: „Lékař léčí, Pán Bůh uzdravuje.“ Neuvěřil jsem sice na tom místě, ale pojal jsem myšlenku, že bych měl začít chodit do nějakého kostela. Vybral jsem si blízký pravoslavný chrám ve Strašnicích u židovského hřbitova, kde mi bylo dobře a vše jsem spíše zpovzdálí pozoroval.

To byla doba, kdy se znovu vrátil k Bibli?

Nejprve jsem chtěl mít tu Knihu z podnětu, že její znalost patří ke vzdělání. Ale protože jsem důkladný ve svém konání, vybral jsem si Bibli, která mi šla pěkně do ruky. A abych jí porozuměl, vybral jsem si Bibli pro 21. století. Načež od prvních

stránek jsem vnímal slova Bible jako pravdu. Přečetl jsem ji postupně od začátku až do konce. Vždycky jsem se těšil, že ji budu číst a v té době pro mě jako by žádné jiné knihy neexistovaly. Řekl jsem si: „Tam je všechno.“

A co dlouhé seznamy rodokmenů hned v Genesis, to tě neodradilo?

Ne, vůbec, ale velkou lítost ve mně vzbudil příběh o prvotním hříchu Adama a Evy a jak byli vykázáni z Ráje. Faktem ale je, že mě úplně moc nebavila kniha Numeri. A taky detailní popis stavby Božího stánku mě moc nebavil, naopak ale jako tiskaře mě zaujaly barvy.

Říkal jsi, že tě dojal příběh o Adamovi a Evě, ale jak se stalo, že ty sám jsi prožil, že je to i tvůj příběh?

Vždycky jsem chtěl být dobrým člověkem, tak mě maminka vychovala. V tom jsem i viděl smysl života a přál si být jednoduše šťastný. Ale bohužel jsem ve svém manželství neměl velké slovo a byl jsem v něm odsunutý na okraj rodiny. Vlastně jsem nemohl do ničeho výrazně zasahovat. A tak jsem hřešil, byl jsem neposlušný, dělal jsem věci, které jsem dělat neměl. Poznal jsem cizí ženu, ztratil jsem hlavu a přestal jsem se úplně ovládat. Nebyl jsem soudný a nechápal jsem, že svému okolí ubližuji a rozbívám svou rodinu. Nedokázal jsem situaci vyřešit, rozhodnout se správně, a to mě přivedlo do hlubokých depresí.

Bolestně poznat svůj hřích je důležité, ale poznat Ježíše je ještě důležitější. Jak se to stalo?

Skrze Písmo. Dočetl jsem se v Bibli až k evangeliím. Naprosto jednoznačně skrze Písmo! A poznání Krista pro mě znamenalo čistou radost. Prožíval jsem období, kdy jsem celé dny proplakal, až jsem neměl slzy. V Písmu se mi najednou zjevil smysl života, po kterém jsem před tím pátral.

S tím souviselo i to, že jsi prožil odpuštění svých vin?

Ano, v Novém zákoně jsem se dočetl, že nás rány a krev Ježíšova očisťují a já jsem porozuměl, že je to i pro mě. Poznal jsem, že Ježíš přišel pro mě s láskou.

Vzpomeneš si také, kdy ses začal modlit?

Modlit se a prosit za odpuštění jsem se začal rok před tím, než jsem začal číst Písmo. Bylo to v době, kdy jsem ztratil přítelkyni, kdy jsem byl velmi bolestně zraněn, kdy jsem byl dva měsíce odkázán jen na tekutou stravu. Tehdy jsem se začal modlit.

A pak po čase jsi mi napsal dopis, jako by se uzavřel kruh...

Ano, napsal jsem ti, že jsem se stal učedníkem Ježíše Krista a že chci být pokřtěn. Chtěl jsem patřit do nového společenství. Uvědomuji, že to bylo ode mne odvážné, měl jsem své dluhy, ale chtěl jsem je dát do pořádku. To jsem se také dočetl v Písmu, že mám zaplatit těm, kterým něco dlužím. To jsem respektoval jako Ježíšovo důležité slovo. Byl jsem hluboce ve svých dlužích, vzal jsem za své dluhy odpovědnost a prošel jsem insolvencí.

To je skvělé svědectví odpovědnosti za život, ale jsou dluhy – hříchy, které nikdy splatit nemůžeme.

Ježíšovo odpuštění jsem požil jako obrovský dar, že mohu být obmyt jeho krví a stát se čistým. Prožil jsem to jako dar lásky a já vnímám, že v tom našem pomíjivém světě dává všemu smysl Boží láska, ke které všechno směřuje.

Letos o Velikonocích jsi byl tedy pokřtěn, co to pro tebe znamenalo a znamená?

Byla to a je pro mě radost, být ve společenství lidí, kteří žijí křesťanským životem. Prožívám jistotu, že v Ježíši nemusím mít strach, a dokonce se nemusím ani zlobit, když vidím nepravosti kolem mě. Chci se do našeho společenství zapojit.

Ptal se Bronislav Matulík

Poctivý křesťan

Vzpomínka manželky Jiřinky Synáčkové

Můj drahý manžel Slávek se narodil 2. října roku 1935 v Praze u svatého Apolináře, věřící mamince, v katolické rodině. Na rodinu a děti však dolehl odchod tatínka od rodiny. Ale tu nejtěžší dobu, díky již hluboce věřící mamince a babičce, překonali. Babička Marie Macourková byla členkou Žižkovského sboru Jednoty českobratrské a po duchovní stránce o rodinu velice pečovala.

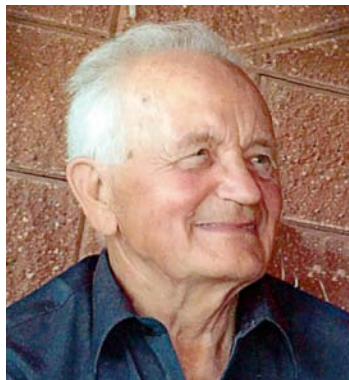
V 15 letech byl Slávek konfirmován v evangelickém kostele v Libiši v Neratovicích. Absolvoval učební obor spojový mechanik, také stihl maturitu. Po vyučení pracoval na montáži telefonních ústředěn po celé republice. Rád dělal svoji práci, vždy s velkou přesností. Již od malička vše rozebíral a pak dával dohromady. Byl obdarován mimořádnou zručností.

Po naší svatbě 22. 12. 1962 se přestěhoval do Kralup n. Vltavou a vstoupil do Církve bratrské. Také se zapojil do Mužského pěveckého sboru CB v Praze. Jeho hlas byl na bohoslužbách slyšet až do jeho pozdního věku. Vloni jsme spolu oslavili diamantovou svatbu, 60 let společného života, za které jsem velmi vděčná. Byl to člověk, který sice měl rád přesnost a pořádek, ale dovedl hodně milovat a odpouštět.

Vychovali jsme syna Tomáše, narodil se 25. 3. 1970.

Jiřina Synáčková

Zesnulý bratr Ladislav Synáček byl velký bojovník. Všichni zápasíme. Někdo se svým hendikepem, s vrozenými dispozicemi. Jiný se svým zdravím, okolnostmi, nebo se svým okolím. Jeden z nejtěžších zápasů je boj s vlastním charakterem. Bratr Slávek Synáček mi připomínal mého dědu. Všiml jsem si, že za deset let našeho přátelství se mnohé mé pocity v našem vztahu jako by překryly. Bratr Slávek patřil do generace mužů, od kterých se vyžadovala přísnost, přesnost, někdy až pedantská nekompromisnost. Vzpomínám, jak se mu významně zdvihalo obočí při pohledu na hodinky, když bohoslužba nezačínala přesně podle jeho hodin. I mnohé vzpomínky některých z nás připomínají, jak vyžadoval dodržování pravidel a přesnosti. Byl přesvědčen, že když se chce, tak to musí jít. Jak ale stárl, stejně jako můj děda, přišel na to, že občas člověk by i chtěl, ale ono to tak nějak nejde. Ne každému se to podaří. Bez milosti Boží člověk nedá ani ránu. A to byla lekce pokory, která v něm probudila nevídanou skromnost a vděčnost. Tak to si ho pamatuji, na lůžku, zvnějšku slabého, ale uvnitř muž silné víry, vděčný za všechny dny, připravený přejít z časnosti do věčnosti, k svému Příteli.

Svého Pána a Přítele Ježíše Krista poznal v mládí. Jeho lásku mu prostředkovaly maminka s babičkou a evangelický sbor v Neratovicích. Když mu bylo deset let, zažil v Neratovicích nálet... Bratr Slávek byl cestovatel, dobrodruh. Ještě po osmdesátce se vydali s manželkou, tuším na osmý pobyt v Egyptě. Cestování měl v krvi. Mě inspiroval tím, že kdysi v šedesátých letech s manželkou osedlali Čezetu, skútr zvaného prase, a vydali se na sever Německa na Rujánu. Avšak nejraději vzpomínal na léta strávená v Mužském pěveckém sboru Církve bratrské. Miloval zpěv, přátelství s bratry, společnou službu a duchovní

občerstvení, které sborový zpěv přinášel posluchačům i zpěvákům. A v tomto duchu se nesly i naše poslední návštěvy. Vždycky zpěv, modlitba a zase zpěv. Když jsem mu naposledy nabídl, ať si vybere, kterou budeme zpívat, vybral si 299 Chci věrný být. Chtěl bych uzavřít mou vzpomínku na bratra Slávka recitací tří slok právě této písně. Chci věrný být, jen tebe svým chci zvát! Byť nouze zlá mne svírala ni svět ni smrt ni tma mne neodvrátí. Já v tobě zůstanu a k vůdci svému lnu, tys duše mojí štít. Jen tebe smím-li znáti, chci věrný být, chci věrný být.

Chci věrný být! Ty pomůžeš mi v tísní, vždyť vím, jho tvé je rozkošné, a když se blíží strast, vždyť také ty s ní! Čiň se mnou, co chceš sám, rád se ti odevzdám, tys můj, i když jsi skryt, ty pomůžeš mi v tísní! Chci věrný být, chci věrný být!

Chci věrný být, můj živote, můj Pane! Tvou lásku mi hrob nezatmí, i ve smrti mi světlo tvé vstříc plane. Až tam jsi za mnou šel, a jak bys neslyšel i ztichlé srdce znít: Můj živote, můj Pane, chci věrný být, chci věrný být.

Radislav Novotný

Poslední čas našeho zamyšlení

Byl mezi námi jako stín ozáren Boží Pravdou. Stál věrně spolu s námi na svědectví jediné naděje do budoucnosti. Naděje, která přišla a je v Synu Života v odhaleném tajemství z Žalmu 143,10 v plnění Boží vůle! V kostelním šeru otevřením dveří srozumění jsem spatřil RÁJ, touha mého srdce snění! A vyšel jsem a našel.

Byla mu od Pána dána: Jiřinka. Ta ho k Ráji přiblížila. Kam to došel? K nám do Kralup, kde byla láska a bratrské teplo, které pak s námi rozdmýchával pro ty, kteří žili v chladu. Také on polínko přiložil (a my stále příkládáme), aby vzešlo světlo Poznání pro návrat od ztraceného ráje! Polínko dohoří a něco tu po něm zůstává. Hrstka hřejivých vzpomínek z vděčnosti a popel čpící. Nyní už je skryt odkud vzešel, přikryt Boží milostí. Připraven k novému životu v Ježíši z lásky poslaného moudrým Hospodářem!

„Co k tomu chceš přidat svým příspěvkem po konci kázání?“ Mě, nám, Sláveček připomínal! „Zvaž! Neodvádí to od působení Ducha svatého, který je moudrost a ve známost uvádí? Tak proč mu nevěříte?“

Z Kralup zní hlas chval, 95let vděčnosti, přes všechna příkoří. My věříme v konečné vítězství Kristovo. Praví: „Já jsem zvítězil!“ S mnohými v tomto městě Sláveček vítězně dobojoval. V novém životě podíl v Kristově v lásce dostává. Jako „JÁ“ miloval jsem vás, tak i vy se milujte!

Václav Gerhard

Zastav se poutníče (V. Gerhard)

*Zastav se poutníče, odpočiň
Již nedaleko máš cíl, kdes dosavad jsi žil
Za světla jistotně dojdeš, načerpej ve víře nových sil.
Žiješ! A Já ti stále jsem na blízku, tak jak jsem slíbil.
Šeří se, a umdlévám, usnu, pak, v co ON zaslíbil, věřím.*

*Mysl mám plnou vděčnosti,
co já ti Pane nesu?
Smutný jsem nad sebou,
tak málo v životě dávám
Již kloním hlavu v pokoře, ODPUSTĚ!
V sborových písních nese se i moje chvála
vděčnost v ní bývá za vše, co z lásky své dává.*

Ty, Pane, všechno víš, odpust! ODPUSTILS, děkuji.

ABRAHAM

UČÍME SE VĚŘIT S OTCEM VÍRY

1. 10. 2023

Věřit znamená nepropadnout pochybnostem

8. 10. 2023

Věřit znamená čekat

15. 10. 2023

Věřit znamená nést znamení víry

22. 10. 2023

Věřit znamená nemyslet jen na sebe

29. 10. 2023

Věřit znamená radovat se

<https://cb.cz/praha1/portal/primy-prenos-nedelni-bohosluzby/>

Neděle v 10.00 hodin
Sbor Církve bratrské
v Praze 1,
Soukenická 15

říjen
2023

 samarí

Soukenická 15, Praha 1

www.klubsamari.cz

ve čtvrtek od 18 hodin

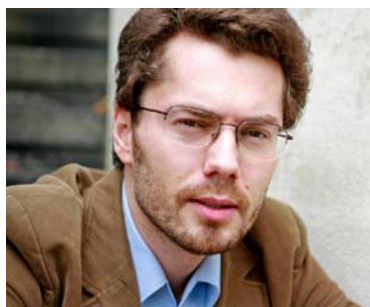
12. 10. Slam poetry jako angažované umění - Tukan (Robert Netuka)

Konkrétní ukázky slamového přednesu budou doplněny o autorovy osobní i pracovní zkušenosti a o důvody k sepsání daných textů. Od problematiky těžby koltanu přes válku v Sýrii a migraci po politické nesvobody v Bělorusku nebo prohlubování sociálních rozdílů v České republice.

26. 10. Případ laskavé čarodějnice

S redaktorem českého rozhlasu Janem Fingerlandem o tom, jak je v bibli vždy všechno trochu složitější.

pořadatel: Sbor
Církve bratrské
v Praze 1

FofrKafe
Soukenda

podpořeno
grantem:

mediální
partneři:

Podzimní brigáda ve sboru

V sobotu 7. října 2023

Milí členové a přátelé našeho sboru, srdečně Vás jménem staršovstva a kazatelů našeho sboru zveme na sborovou brigádu, která se bude konat v sobotu 7. října 2023 od 9.00. Sborová brigáda je příležitostí pro nás všechny, abychom společnými silami přispěli k vylepšení našich sborových budov. Co k brigádě potřebujete? Stačí běžné pracovní oblečení, dobrou náladu a chuť ke společné práci.

Kdy: Sobota 7. října 2023, od 9.00

Kde: Soukenická 15, Praha 1

Naše sborové budovy nám slouží jako místo setkávání, pro společné modlitby a sdílení u Božího slova již od r. 1907. Za ta léta jak budovy, tak jejich vybavení vyžadují pravidelnou údržbu, opravy i úklid. Teď máme opět skvělou příležitost ukázat naši sounáležitost tím, že společně uděláme něco dobrého. Nemusíte mít žádné speciální dovednosti – brigáda bude zahrnovat práce všeho druhu, od malování a úklidu po drobné opravy či stěhování. Každý může přispět podle svých možností a schopností, či úměrně věku. Chápeme, že rodinné závazky mohou být někdy překážkou účasti, proto jsme pro ty z Vás, kteří potřebují zajistit hlídání svých dětí, tuto službu naplánovali. Tak se můžete plně soustředit na brigádu, aniž byste se museli starat o své ratolesti. Samozřejmě si také užijete výborného občerstvení během celé akce. A abyste měli dostatek energie, bude pro vás připraven chutný oběd, který vás nabije pro zbytek dne.

Dejte nám, prosím, vědět, zda máte v úmyslu přijít, abychom mohli lépe plánovat a zabezpečit dostatečné množství občerstvení a jídla. Stačí napsat na sborový e-mail soukenicka@cb.cz nebo se zapsat na seznam na okně v mezipatře.

Těšíme se na setkání s vámi v sobotu 7. října!

Ján Kozempel, hospodář sboru

SBOROVÁ BRIGÁDA
sobota 7. 10. • 9 – 15 hodin

**Přijďte,
práce je jak na kostele!**

KONFERENCE PRO RODINY

Narcis v nás

HLÁVNÍ ŘEČNÍK

PhDr. Ing. Tibor Máhrik, PhD.

TERMÍN

Sobota 14. 10. 2023

9:30 - 16:00

MÍSTO

Církev bratrská Soukenická, Praha

Přílišné zaměření na sebe sama není výrazným znakem vnitřního světa jen u člověka dnešní doby. Příběh narcise je známý již od dob římského básníka Ovídia. Není ale jeho kořen mnohem hlubší? Není jeho ovoce mnohem toxičtější pro naše manželství a děti, než si připouštíme? Pojdme společně hledat způsob, jak **identifikovat jeho příznaky**, jak odrazet **Boží slávu v běžném životě** a neuváznout **v zasetí sebeklamu**.

Pořádá Kruh rodiny - odbor pro manželství a rodinu Církve bratrské

Přihlášky a bližší informace www.kruh-r.cz

SEMINÁŘE

Tomáš a Hana Grohmanovi – **Otcovství**

Bronislav a Jana Matulíková – **Duchovní život rodiny**

Petr a Jana Luhanovi – **Náhradní rodina - pěstounská péče a osvojení**

René Drápala - **Etické výzvy a dilemata v dnešní křesťanské rodině**

Tibor a Tatiana Máhrikovi – **Komunikace v rodině**

Program pro děti zajištěn

Narcis v nás

Konference o manželství u nás v Soukenické

Srdečně vás zveme na konferenci pro rodiny na téma Narcis v nás, která se bude konat v sobotu 14. října 2023 v našem sboru. Konferenci pořádá Kruh rodiny. Kruh rodiny je nový název Odboru pro manželství a rodinu Církve bratrské.

Odkaz na konferenci, přihlášku a informace k platbě naleznete na webové stránce Církve bratrské <https://portal.cb.cz/2023-konference-pro-rodiny-na-tema-narcis-v-nas>
Prosíme, aby za každého jednotlivého účastníka byla vždy vyplněna přihláška. Včetně všech dětí. Konferenční poplatek je 300 Kč. Děti do 3 let bez poplatku. V ceně poplatku je zajištěn oběd. Individuální požadavky ohledně stravování vyřešíme po emailu.

Více informací naleznete v pozvánce na předchozí straně.

Bronislav Matulík

100+1

Konference 4. 11. 2023 pro sbory s dlouhým příběhem – tedy i pro nás

Milé sestry a bratři, společně s radou Církve bratrské připravujeme konferenci 100+1 pro sbory s dlouhým příběhem. Chceme se sdílet, povzbudit, chceme pro naše sbory, a je jich na 30, nejen vděčně vzpomenout na požehnanou minulost, ale také hledět do budoucnosti.

Čekáme hojnou účast a připravili jsme inspirativní a skvělý program. Nebude chybět skvělá hudba, inspirativní panelová diskuse, zajímavé semináře, a budeme se také spolu modlit a zpívat. Budeme vybírat ze starých a dobrých pokladů.

Přihlášky: do 31. října 2023

Cena: 250 Kč

Č.Ú: 305980396/0300

VS: 4112323

Budu se těšit na naše setkání nejen při programu, ale i při společném obědě a budu také vděčný za pomoc při zajištění průběhu.

Bronislav Matulík

Konference

100+1

NADĚJE SBORŮ S DLOUHÝM PŘÍBĚHEM

4. LISTOPADU 2023

10:00 – 16:00 HODIN

SBOR CÍRKVE BRATRSKÉ V PRAZE 1 SOUKENICKÁ 15

program

INTERAKTIVNÍ KONFERENCE | PANELOVÁ DISKUSE | DISKUSE A SDÍLENÍ VE SKUPINÁCH |
MODLITBY VDĚČNOSTI A VZÁJEMNÉ PŘÍMLUVY |

mimořádní hosté

DAVID NOVÁK | DANIEL FAJFR | ROBERT HART | ROMAN TOUŠEK | PAVEL PLCHOT |

k chvále Boha budou hrát

VARHANICE JIŘINA MAREŠOVÁ | KAPELA SOUZNĚNÍ |

Pořádá Rada Církve bratrské | Přihlášky do 31. října 2023 na <https://portal.cb.cz/stoplusjedna>
Cena 250 Kč | Č.Ú: 305980396/0300 VS: 4112323

Burza

oblečení, bot, hraček a knih

Datum zahájení: **17.10. 2023** (úterý)
Datum ukončení: **22.10. 2023** (neděle)

Burza bude otevřena:
Út 17.10. 12:00-18:00
St 18.10. 12:00-18:00
Čt 19.10. 12:00-18:00
Pá 20.10. 12:00-18:00
So 21.10. 9:00-18:00
Ne 22.10. 12:00-17:00

Vše zdarma!

Prosíme, přinášejte věci pouze v takové kvalitě,
které byste si sami odnesli.

Věci na burzu nebudou přijímány po 20.10. 2023!!!!

Věci, které chcete na burzu věnovat, můžete přinést v neděli 1. října a v neděli 8. a 15. října.
Vždy před a po shromáždění je od vás převezmeme v prostoru výtahu v suterénu (prádelna).

Předání věcí v jiném termínu si musíte předem domluvit se sestrou Blankou Tauerovou. (manželka správce sboru)

DOROSTOVÉ AKCE

PODZIM 2023

- 8.9. PRVNÍ DOROST**
- 15.-16.9. PODZIMNÍ PUŤÁK**
- 22.-24.9. SION**
- 6.10. VEČER O TÁBOŘE**
- 7.10. ŠACHOVÝ TURNAJ**
- 13.-14.10. PŘSPÁVAČKA**
- 27.-29.10. MEGASJEZD**
- 24.11. JUMPPARK**
- 1.12. VÁNOČNÍ AKCE**

CÍRKEV BRATRSKÁ
PRAHA 1, SOUKENICKÁ 15

VÍCE INFO NA
DAVIDKOSTAL11@SEZNAM.CZ
TELEFON: 731 144 535

Zažít město jinak

Tentokrát pod fíkovým stromem v pátek 16. 9. 2023

V sobotní odpoledne jsem chtěla zažít nejen město, ale i mou Soukenickou jinak; tedy ne úplně jen tu samotnou ulici v centru, ale naši budovu, dvůr, průjezd, vstupní vrata, prostě to, co k našemu sboru patří. Ve svém kalendáři jsem měla akci zapsanou jako „Otevřené dveře v Soukenické“, asi jsem to tak zaslechla v oznámeních z kazatelny a přišlo mi to patřičné.

Nicméně nechtěla jsem přijít jen tak. Tak jsem stejně jako ostatní upekla nějaké dobroty a jak přicházím blíž, už vidím 2 cedule ve vchodu oznamující, že se zařazujeme do akce „Zažít město jinak“ (spolu se 160 dalšími lokalitami po celé republice) a snažím se koukat očima člověka procházejícího kolem. Přemýšlím, co člověka míjejícího plakáty na chodníku asi tak přitáhlo, aby se zastavil, přečetl program s nabídkou a vešel dovnitř průjezdu. Modlitebna je schovaná a průjezd temný, tak něco muselo být impulsem, aby lidé vešli, zvědavě okoukli na stolech připravené letáky o sboru a našich aktivitách a též řadu knih od Jana Amose Komenského nebo knih o něm, ať už ze sborového archívu, nebo přinesených. Lidé přicházeli, listovali knihami, brali si připravené občerstvení, nikdo z nich neváhal,

aby se nešel podívat do hlavní budovy, aby si prohlédl modlitebnu a žasl nad varhanami a množstvím místností a prostor, co máme v Soukenické. Je to příležitost si i vnitřně připomenout naše dědictví, historii budovy i Církve bratrské.

Mnozí se podívovali nad fíkovníkem ve dvoře. Jak je to možné, že přežije v našich středoevropských podmínkách? Někdy bývá silný mráz několik dní po sobě. Kazatel Petr Grulich na téma fíkovníku kdysi i kázal a v lednu 2017 pak po letech vzpomínal, jak se stal zahradníkem v centru města: Jednoduše dostal jednou fíkový prut se slovy: „Bratře kazateli, dejte jej nejprve do vody a až se objeví kořínky, zasadíte ho do květináče.“ To udělal, za rok pak, když už byl rostlinec květináč malý, přesadil ho ven, hned vedle hlavního schodiště do modlitebny. Tak jednoduše. A fíkovník od té doby rodí ovoce několikrát ročně.

Příchozí si mohli během odpoledne vyslechnout Šimonovo povídání o fíkovníku, zajímavosti o rostlině i humorný příběh o fíkovém semínku. Nasmáli jsme se.

A já jsem ráda, že můžeme mít náš fíkový strom jako připomínku, aby i na nás zrálo dobré ovoce, stejně jako je psáno v listu Galatským. Stejně tak jsem ráda za náš sbor, naše předky, jejich víru a oddanost, důvěru, se kterou zde v roce 1907 stavěli.

Katka Pavlíčková

Světýlka poprvé

V Soukenické začal Skaut

Konečně! Už je to tady! První historická schůzka našeho Skautu Světýlka pro vlčata 6–9 let. Skoro rok příprav, domlouvání, různých jednání, absolvování kurzů, plánování programů, přípravy klubovny najednou vyústilo do napjatého očekávání. Vyhlíželi jsme 21. září 16.00. Počítali jsme dny, hodiny. Stále znovu jsme promýšleli, jestli jsme na něco nezapomněli. Pak to přišlo. Osmnáct dětí dorazilo spolu s rodiči. Polovina dětí z našeho sboru, ostatní tak porůznu.

Jak vypadala naše schůzka? Poté, co se děti rozloučily s rodiči, zasedly do naší nové Klubovny na rampě, kterou nám pomohli připravit Dan s Kamilem, krásně vyzdobit Baja, Marek, a samozřejmě naši vedoucí Maty, Matěj, Josh, Karol a Radek. Děti se nechaly strhnout ke zpěvu písní, pak následoval drill a po něm bohatá hostina, kterou pomohly připravit maminky a tatínkové. Po jídle se děti dozvěděly, že nás čeká 13. 10. výprava se šátkováním a přespávačka na Brandýském zámku v šermířské noclehárně. Možná tam potkáme i brandýské strašidlo. Z klubovny jsme vyrazili do parku v Lanově ulici a zahráli prima hry. Rozloučili jsme se naším rituálem – písní „Nechť ať Hospodin hledí“ a stiskem levice. My vedoucí se těšíme na další setkání, a co víme od dětí, tak je to oboustranné. Děkujeme sboru za podporu, modlitby, povzbuzení. Těšíme se z toho, že můžeme zasévat do srdíček dobrou zprávu o Boží lásce a to nejen dětem z našeho společenství. Díky.

Radek Novotný

Rozhlasová bohoslužba ze Soukenické

V neděli 24. září 2023 se uskutečnila bohoslužba pro tisíce posluchačů

S důvěrou se na nás po roce opět obrátila paní Petra Petříčková z Českého rozhlasu, která připravuje přímé přenosy bohoslužeb a zajišťuje všechny organizační, technické a ekonomické podmínky pro natáčení pořadů redakce náboženského vysílání.

Po únoru 2021 a červenci 2022 jsme tedy opět mohli nést evangelium z naší modlitebny do domácností lidem, kteří už nikam jít nemohou anebo jsou v práci či na cestách. Rozhlasáci s námi udělali velmi dobrou zkušenost, takže se už dopředu vůbec neobávali, jak to dopadne. A když si poslechnete, jak vše na stanici Vltava vyznělo, budete mít jistě i vy radost.

Zajímavé byly ohlasy. Lidé telefonovali i psali SMS a dokonce maily. Vyjadřovali povzbuzení, potěšení a radost ze slova i písní. Jeden pán požádal o pomoc, kterou jsem mu zprostředkoval v jeho městě, jednu paní jsem navštívil v DPS na Zbraslavi. Nezbývá než poděkovat všem vám, kteří pomohli realizovat rozhlasovou bohoslužbu. Hudebníkům Lucii Soljakové, Věře Matulíkové, Petrovi Šťastnému a zvukaři Janu Málkovi, že přišli už ve čtvrtek večer vše vyzkoušet, a vám ostatním, že jste unesli změnu zahájení bohoslužby a také zvládli přijít na 9. hodinu.

Bronislav Matulík

Prvňáčci

Mateřská rubrika

Pro některé členy našeho sboru bylo letošní září plné změn. Jistě budeme nejen my rádi, když přidáte přímluvy za to, aby se našim menším i větším školákům dařilo a líbilo. Nám nastoupil Simeon do první třídy. Minulý rok chodil k Amátce do školy do přípravky, takže to pro něj nebyl takový šok, už uměl sedět v lavici, byl zvyklý pracovat s penálem a učebnicemi, ale velký krok to pro něj i přesto byl. Nastoupil do nové školy, kde to neznal, jeho jediný kamarád je ve vedlejší třídě a přesto nezaváhal a nakráčel vstříc novým zážitkům.

Což mě upřímně překvapilo, protože kdo znáte Simíka trochu lépe, víte, že nové situace a cizí lidi nemá rád. Ale opravdu v něčem dospěl, dokonce začal chodit na kroužek, kde nikoho neznal a ani mu to nepřišlo. Zatím je pro něj škola spíše zklamáním, úkoly do češtiny dělat nechce, vždyť přeci česky umí! Jaké bylo jeho překvapení, když zjistil, že se český jazyk bude učit pořád a dost možná i na vysoké... Na matematiku se moc těšil. Ovládá učivo konce druhé třídy, takže s prvním domácím úkolem přišla velká frustrace, když měl nakreslit 1 měsíček,

2 sluníčka a 3 hvězdičky. Že to je jenom kreslení a žádné počítání, a to je pro mimina. Pak se ale nadšeně chlubil první jedničkou s hvězdičkou v žákovské knížce. Doufám, že se mu bude ve škole líbit a odváží se i na další akce, třeba přespání se skautem, kam se mu zatím nechce. Že prý není dost starý na to, aby spal někde bez rodiny.

Sandra Němečková

I u Sedláčků přišly velké změny: Tak už i nám v září začala škola. Nemyslím, že se děti po 2 měsících prázdnin vrátily do lavic, ale opravdu poprvé jsme šli s nejstarším Davidem do školy. Je pro mě těžké uvěřit, že se z mého „miminka“, které se vlastně nedávno narodilo, stal už školák. Jsem moc vděčná za krásnou moderní školu, úžasnou paní učitelku i kamarády. Snažím se zvykat si na nové povinnosti, které s sebou škola přináší, ale zároveň ho nechat pomalu se osamostatňovat a předávat mu zodpovědnost tam, kde na to už stačí sám. Už ho nepředávám každé ráno nachystaného paní učitelce v šatně, jak jsem byla zvyklá ze školky, ale zamávám mu před školou a dál už jde sám. Sám si musí „zapsat“, co mají za domácí úkol, a i když mu s ním můžu pomoci, je jeho zodpovědnost, aby šel do školy připravený. Někdy to není lehké, možná by pro mě často bylo jednodušší, kdybych za něj úkol udělala

sama, všechno mu nachystala a jen předala připravenou aktovku až před školou. Ale to by ho do života moc nepřipravilo, asi bych mu tím moc nepomohla, jak nacházet řešení situací tam, kde už ho nebudu moct držet za ruku nebo kde už se ani nebude chtít ptát na rady rodičů. A tak se se školou oba učíme posouvat dál do něčeho nového, přijímat nové úkoly, ale zároveň pouštět zodpovědnost tam, kde už to nemusí být všechno na mně. Byla bych ráda, kdybychom s Boží pomocí mohli být pro Davidka oporou i v jeho školní docházce a uměli ho směřovat a dávat mu, co potřebuje. A to stejné přeji i ostatním dětem nejen do letošního školního roku.

Daniela Sedláčková

Lenka Novotná napsala něco ke vstupu dvojčátek do školy: Člověk by si mohl myslet, že když už je to počtvrté (a popáté), že to nijak zvlášť prožívat nebude... Opak je pravdou... Vždycky mi to miminkovské období našich dětí hrozně uteklo, nikdy jsem nebyla ta maminka, co by si u miminka říkala: „ať už sedí, ať už mluví,

ať už tohle a támhleto...“ Vždycky jsem si miminka užívala a přála si, aby to trvalo věčně, nebo aspoň hodně dlouho. S každým dalším dítětem to ale utíkalo rychleji... a s dvojčátkama asi dvakrát tak rychleji. Pozoruju to, ale i u tetiček ve sboru – vždy když nás vidí, nezapomenou udiveně říct: „Teda! Ty zase vyrostly!“ nebo „To není možný, vždyť se nedávno narodily!“ Je to tak, nedávno se narodily, a teď už jsou to velké prvňáčky! Je to moc hezké období, ráda vidím po letech to nadšení a odhodlání učit se něco nového... Velké děti už se do školy netěší, dvojčátka ano. Moc bych jim přála, aby jim to vydrželo co nejdéle!

Lenka Novotná

Sotva se děti u nás zabydly, už je čekají další velké životní výzvy. Teď konkrétně Pátu. Šla totiž v září do první třídy. A těšila se na to už od posledního týdne v mateřské škole, takže víc než celé prázdniny. A s blížícím se koncem prázdnin taky přibývalo dotazů: "mami, za jak dlouho už půjdu do školy?" Mami a nekoupíte mi ještě to a ono, to přece taky budu do školy potřebovat." No pokud bychom měli koupit všechno, co podle Páti bude ve škole nezbytně potřebovat, zásobili bychom tím patrně nejen ji a celou její třídu, ale troufla bych si říct, že minimálně polovinu jejich školy.

A pak přišla neděle před dnem D. A Pátina jediná večerní modlitba byla: „Pane Bože ať se mi v noci nic nestane a zítra můžu do školýýýýýý! Amen.“ V pondělí

jste tedy vyrazili do školy všichni společně i tatínek si vzal volno v práci, Páta měla své slavnostní školní oblečení, aktovku třikrát větší než hlava, a i malý bratříček cítil vážnost situace a vůbec nerušil, jen tiše pozoroval tu zvláštní atmosféru. Ale pak přišla první série zklamání. První den byla škola jen jednu vyučovací hodinu. Proč tak málo??? Páta chtěla sedět vedle svojí nejlepší kamarádky Sofinky, ale vedle ní už někdo seděl. Proč? Naštěstí se postupně vše vysvětlilo a už třetí den bylo kompletní vyučování a taky nové rozsazení podle paní učitelky a hurá znamenalo to sedět vedle Sofinky. Ale aby těch vítězství nebylo moc, třetí den taky přinesl první ztráty.

Konkrétně se jednalo o půl litru zeleného kaktusového džusu, který celý skončil ve zbrusu nových učebnicích, sešitech, pastelkách, tužkách... Zkrátka aktovka teď vypadá jako domy po povodni. Asi do jedné čtvrtiny nese a už navždy ponese stopy po tomto zeleném incidentu. A na prvním obědě ve školní jídelně se pak ještě záhadně ztratila kartička na obědy.

Vzhledem k tomu, že už jsou to tři týdny a žádná další katastrofa nenastala, mám dojem, že se situace trochu stabilizovala.

Každopádně každý den s našimi dětmi přicházejí nová a nová dobrodružství a slovo nuda je pro nás všechny opravdu prázdný pojem, který se asi neumíme ani představit.

Petra Veselá

Ale nejen prvňáčci letos zažívají velké změny: Mám napsat, jak prožívám změnu – vstup dítěte na střední. Já ji ale ještě neprožívám, teprve si na novou etapu zvykám a zatím očekávám, kam nás posune nebo co přinese.

Za pár měsíců (necelé dva) to bude 16 let, co se nám narodilo naše první dítě. Před 12 lety nastoupila do školky a pak do školy, čímž se odstartovala dlouhá životní etapa zvaná studia. Začalo to "psaním" čárek do linkovaného sešitu. Ted' se připravuje na to, aby jednou mohla pomáhat lidem v sociálních službách. To že je naše „miminko“ už velká slečna mi začalo docházet, např. když si začala půjčovat moje mikiny, dosáhla na stejná místa – police anebo když jsem ji viděla na Plese devátáků, jak si jde pro šerpu. Říkali jsme si: to je děs, jak to letí. Už je tak velká... potom velký stres kolem přijímaček a najednou je na střední škole. Změnu také pociťujeme od konce srpna, kdy u Ráši po mnoha letech, kdy se netěšila zpět do školních lavic a bylo jí z toho až úzko, panovala dobrá nálada a do nové školy se opravdu těšila. Je tam hodně spokojená.

Máme ještě dva mladší kluky, ale když se dívám na Ráchelku, říkám si, jaký kus životní cesty už ušla (školka, Základní škola)... přejeme jí mnoho úspěchů, aby byla ve škole pořád spokojená, obklopená kamarádkami a kamarády (to za celých devět let na ZŠ nebyla).

Adla Pavlíčková

I u Beranů je letos mnoho změn: Začátek letošního školního roku přinesl všem třem našim dcerám něco nového. Nejmladší Johanka (12 let) postoupila na druhý stupeň základní školy. Zatím chce být herečkou. Ráda mluví. Když ji neslyšíme, většinou to znamená, že spí. Už je hodně samostatná, což nám rodičům přináší tak trochu novou životní etapu.

Prostřední Noemka (15 let) se nedávno rozhodla pro křest a přijetí do sboru, z čehož máme samozřejmě velkou radost. Přestoupila z dorostu do mládeže, kde se rozkoukává. Nastoupila na střední školu – Evangelickou akademii, kde studuje Pedagogické lyceum.

Nejstarší Miri (19 let) jsme před dvěma týdny odvezli raneček na koleje do Pardubic, kde na univerzitě začala studovat na porodní asistentku. Zajímavé je, že se pro tento obor rozhodla úplně nečekaně asi před rokem. Celý život má ale moc hezký vztah k dětem (a děti k ní), takže to zas tak nelogické není. Odstěhováním se musela opustit rodinný krb, službu v dorostu, mládež, koníčky a řadu věcí, které měla v Praze ráda. Jako rodiče jsme vděční, že se všechny dcery domů rády vrací a vypráví nám o svých

nových zážitcích. V létě jsme byli na společné dovolené dokonce i s Jožkou, přítelem Mirinky. A doufáme, že další dvě dcery si také vyberou dobře :-).

Martina a Daniel Beranovi

Domov na dožití

Služba vězňům získala nový rozměr

Jaro pro mě nebylo příliš jednoduché. Musel jsem přestrukturovat svou terapeutickou praxi a promyslet, jak se zapojit do služby Bohu i mimo Soukenickou. To první mi pomohl vyřešit přítel doc. Vojtíšek nabídkou pohostinství své poradny a mé kolegyně, s nimiž do toho půjdeme společně. To druhé jiný přítel, Daniel Kvasnička pozváním k duchovenské službě v LRS Chvaly. Už jsme tam byli. S laskavým hudebním doprovodem Jarmily Kloučkové a taky jejich Majdy. Když jsem si před odjezdem ještě procházel kázání, týkající se filipského žalářníka, ptala se, o čem to bude. Na odpověď „vypadá to, že o věznicích“, zklamaně vzdychla: „a ono to nebude o Pánu Ježíši“?

Nakonec to bylo o Pánu Ježíši i o věznicích. O jednom, který seděl v cele smrti, o jedné, kterou poutáme do pomyslné klády a co to pro ni musí znamenat. Trochu to symbolizovalo můj současný život, odehrávající se mimo mateřský sbor a řízený dílem snad Pánem Bohem a dílem Nelou. Nebo že by to dělal skrze ni? Těžko říct. Má dcera mi oznámila, že chce být vězeňskou kaplanskou, což jsem přijal klidněji, než její máma a moje máma. Začala se připravovat. Nastudovala reálie doživotních vězňů, z nichž mě teď zkouší. Ve školní knihovně se sháněla po penologické literatuře, jen prý paní knihovnici musela vysvětlit, co to je. Kontroluje, co s vězni dělám. Posílá jim po mně dotazy. Třeba proč jeden konkrétní neutekl s Kajínkem, když mohl. Odpověď byla stručná: „Protože útek není řešení“.

Od jara jsem v úvahách došel k myšlence založit spolek a chtěl jsem mu dát do vínku pomoc vězňům, obětem sekt a také organizaci podpůrných skupin pro osamělé rodiče. Tedy to, s čím jsem se potkával a potkávám teď už denně. Jmenuje se OIKIA, což se z řečtiny nejčastěji překládá jako dům. Nám se ale více líbí „domov“. Tedy nejen stavení, ale lidi v něm. Ve vztazích, vzájemné blízkosti a bezpečí. Ve společenství. Více informací na vás čeká na webu oikia.cz. Mimochodem – proč jsem se rozhodl vrátit do kriminálu, najdete na webu také, a tak s tím nebudu zdržovat.

Začali se objevovat dávní přátelé: bývalá předsedkyně Vězeňské duchovenské péče Renata Balcarová, někdejší kaplani Martin Kocanda a Luděk Šíp, profesorka trestního práva Helena Válková, a ještě několik dalších. S nimi už se do toho dalo jít. Když jsme nedávno navštívili ředitele odboru generálního ředitelství vězeňské služby, který má na starosti zacházení s vězni, vypadalo to jako bychom se neviděli pár dnů, maximálně týdnů. Porozuměli jsme si skoro ve všem a získali jeho podporu.

A tak jsme s Renatou vyrazili do věznice. Známe se asi pětadvacet roků a ona se ke mně chová jako maminka. Když v Plzni získala dojem, že mám hlad, nabídla mi banánek v čokoládě, který pečlivě rozbalila. Mám cukrovku. Po nových lécích mi sice ubylo cukru, ale přibýlo patnáct kilo, tak jsem se omluvil. Což si milá kolegyně vysvětlila po svém a ujišťovala mě, že banánku se ani nedotkla. „Renatko, jedeme mezi doživotní vězně. Uvaří nám kávu, a to nemůžeme odmítnout. Do hrnků, ze

kterých pijí dvacet let. A něco upečou. To budou krájet a upatljají to. Nikdy mi to nevadilo. Tak přece nebudeme řešit, jestli jsi náhodou nesáhla na banánek“.

Místní kaplan nás dovedl na kulturní místnost a postupně začalo přicházet šest doživotně odsouzených. Asi jsem odvykl prostředí, protože ten první pocit byl dost zvláštní. Ale když jsme si začali povídat, nějak to opadlo. Až na jednoho jsem všechny znal a měli jsme si co povídat. Když si stěžovali, že musí strpět drobná příkoří, odpověděl jsem, že je chápu. Ale na druhou stranu že věci, které mají za sebou, jsou strašlivé, nepředstavitelné. Dohromady tam s námi bylo dvacet změřených lidských životů. A nikdo z nich se nenaštval, představte si. Jen Jarda Stodola poznamenal, že to je pravda. Pak mě odvedl k sobě na celu a podívá: „To jsem poslal, doktore, co?“ Pak se dá odpovědět: „Jo, poslal jste to. A co teď s tím?“ A máte si o čem povídat. Práce vrahy je v tomto ohledu jednodušší, než jakou má třeba Jana Matulíková s kariérními zloději a podvodníky. Má můj obdiv.

Reflexe viny pro mě byla v kaplanské i pedagogické práci klíčová. Ona je tedy dost zásadní v pastoraci i psychoterapii. A vlastně v celém životě. Jen se snažím vnímat a chápat také příčiny. Měl jsem do projektu vyhlédnutého jednoho konkrétního doživotáka a chtěl jsem mu to nabídnout. Jen jsem si jej pamatoval jako pohádkáře, který se nikdy nepřiznal a měl stovku příběhů, v nichž mi vysvětloval, proč to udělal někdo jiný. Nebylo mnoho času, a tak jsem se zeptal přímo. Sklopil oči a odpověděl: „Jo“. A pak mi dal složku s vyprávěním, jak se celá ta záležitost odehrála. Hodně silný příběh. Zpracujeme jej a pak zveřejníme na webu. Kvůli tomu si myslím, že má cenu se do kriminálu vracet. A pohrávám si s myšlenkou strávit s nimi letošní Štědrý večer, protože jinak bych byl stejně sám.

Ne že bychom těm, kdo jsou s hledáním viny teprve na cestě, nechtěli být nablízku. Ale pro pomoc v případném podmíněném propuštění je to kruciólní otázka. Ve Slavkově jsem si znovu uvědomil, jak klíčové je k tomu bezpečné prostředí a vzájemná důvěra. To se nedá naordinovat, nařítit ani zařítit. Musí vzniknout. Můžeme tomu však být nápomocni. Zkušenosti mi říkají, že se to děje zpravidla tam, kde člověk najde respekt a přijetí. Je celkem jedno, jestli je to ve Chvalech, mezi vězni nebo ve sboru. Nejde ani tak o to, jestli ten druhý jedná nebo věří tak, jak bych si představoval. Ale jak jej vnímá Bůh.

Na jaře jsem si řekl, že jestli On chce, abych v nějaké službě pokračoval, otevře dveře. Když se ohlédnu za uplynulým půlrokem, myslím, že je otevírá i mimo Soukenickou. Někde dokořán, jinde je nechává přivřené a zdá se, že chce, abychom se na Něj, mí přátelé i já, spoléhali, jinde je třeba zavře. Přál bych si, abych Mu v tom rozuměl.

Když jsem pozdě večer už hodně unavený dojížděl domů, zazvonil mi telefon a ukázalo se, že číslo je skryté. A ozvalo se: „to jsem já. Chci ti jen říct, že to bylo skvělé. Boží duch byl uprostřed nás. Jak jste si s námi povídali, najednou jsme si mezi sebou rozuměli a alespoň na chvíli jsme překonali ty naše žabomyší války“.

Nebojte se, nemám v plánu je vodit do Soukenické. I když ve střelbě by jistě byli přeborníky.

Vašek Mitáš

Pane Ježíši, ty oči jsou jako tvoje

Druhý dopis od Tibora z Vinařic

Drazí bratři a sestry v Pánu Ježíši Kristu, rozhodl jsem se, že vám napíšu ještě jeden dopis. Dám mu název: Pán Bůh nikomu nestrání. Ani vězni, který žije v temnotě!

Napíšu vám svoje svědectví, co jsem prožil v posledních dnech. Pohádal jsem se se spoluodsouzeným, který pořád všechny proklíná a je stále negativistický. Škodí tím svému okolí a občas je situace kolem něj vyhrcoená. I já už jsem začínal být agresivní na ostatní odsouzené. Bylo to k nevydržení, trvalo to vkuse tři týdny. Modlil jsem se k Pánu Ježíši, ať to vyřeší on, že já na to opravdu nemám. Dlouho se nic nedělo, tomu odsouzenému jsem se vyhýbal, nemluvili jsme spolu, nesnášeli jsme se. Ale před pár dny za mnou přišel kamarád, říká – „pojď se mnou za tím odsouzeným, se kterým nemluvíš. Musíš to urovnat“. Tak jsem šel za ním na celu, podali jsme si ruce, díval jsem se mu do očí a viděl jsem, že jsou najednou čisté a upřímné. V ten moment jsem si říkal – Pane Ježíši, ty oči jsou jako tvoje. Pomyslel jsem si to a pak jsem to řekl tomu odsouzenému. Objal mě a měl slzy v očích.

To je to, co jsem chtěl říct, milí bratři a sestry. Pán Ježíš je věrný v každé situaci. S tím odsouzeným se teď zdravíme, usmějeme se na sebe, Pán Ježíš nás sblížil jako nikdy předtím. On nám dává řešení všech problémů. S vírou v Pána Boha se modlím a věřím. Nic zvláštního jsem možná nezískal, ale vím, co jsem určitě ztratil – agresivitu, hněv, depresi, nejistotu a strach ze smrti. Víím, že Pán Ježíš smrt porazil, půjde se mnou až na věčnost. A v tom je ten zisk: vykoupení a odpuštění hříchů. V Ježíši jsem našel sebepoznání i poznání, vím, že Pán Bůh je velkorysý, dobrý a dává lásku. A je jen na nás, jestli to přijmeme, nebo ne.

Děkuji Pánu Bohu, že skrze Ježíše Krista jste moji bratři a sestry, Pán nás spojuje v jedno a říká nám evangelium lásky, abychom milovali bližního jako sami sebe. To je to, co musíme každý den dělat. Amen.

Děkuji paní kaplance i panu kaplanovi i paní Míše (Kočnarové) za pochopení mojí situace i za rady do života a za společenství v kapli. Hlavně děkuji Pánu Bohu, že mě stvořil, že i když jsem hříšný, patřím Jemu. Děkuju Pánu Ježíši, že mě nenechal na holičkách a pozvedl mě.

Prosím, Pane, požehnej kaplanům a jejich rodinám a také Církvi bratrské. Ať vás Pán Bůh chrání od všeho zlého a ať s vámi zůstává Boží pokoj. Amen.

Váš bratr v Kristu

Tibor

PS: Kdybyste chtěli Tiborovi napsat dopis, potěšilo by ho to, myslím. Řekněte mi o adresu, dám vám ji. Moc dopisů mu nechodí, vlastně nikoho blízkého nemá.

Jana Matulíková

Ze staršovstva

- Staršovstvo povede rozhovor s manželi Hejzlarovými o jejich žádosti o přijetí do sboru.
- Proběhl rozhovor s Noemi Beranovou a Karolínou Hrnkovou, které požádaly o křest. Přípravu povede Kazatel Novotný.
- Staršovstvo se setkala se staršovstvem ukrajinského sboru. Témata byla například – soužití obou sborů, možnost společné bohoslužby, úklid apod.
- Staršovstvo souhlasí s úpravou klubovny na rampě pro Skaut.
- Hledáme bratry a sestry, kteří by byli ochotni se v týmu podílet na přípravě sborové dovolené pro rok 2024. Zájemce prosíme, ať se hlásí u kazatele Radislava Novotného.
- Sborová brigáda proběhne 7. 10. 2023 od 9.00. Hlavní náplní bude úklid půdních prostor, úklid a organizace drobných věcí. Bude zajištěno hlídání dětí a občerstvení. Každému najdeme práci dle jeho možností. Každý bude vítán.

Zapsal Jan Němeček ml.

NAROZENINY

Kunftová Jana	1. 10.
Sovová Petra	2. 10.
Dolejší Petr	3. 10.
Fritschová Marie	6. 10.
Štruncová Václava	6. 10.
Mohr Gedeon	8. 10.
Václavíková Jitka	10. 10.
Bíbová Věra	11. 10.
Hájek Jaromír	14. 10.
Štěpán Petr	14. 10.
Hrubešová Miroslava	19. 10.
Liguš Jan	25. 10.
Macal Jan	25. 10.
Misiarzová Olga	26. 10.
Rechová Monika	26. 10.
Kupilík Šimon	28. 10.
Zikmundová Vítězslava	28. 10.
Málková Milada	29. 10.
Michalková Margita	29. 10.

Pravidelná setkání v našem sboru

Neděle	9.00 10.00	modlitební chvíle NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBA našeho sboru
Úterý	15.00 18.30	setkání nad biblí setkání nad biblí
Středa	18.00	zkouška pěveckého sboru
Čtvrtek	16.00 16.00 18.30	setkání maminek s dětmi Skaut Světýlka setkání mládeže
Pátek	16.00	setkání dorostu

QR kód
PRO DARY SBORU

Bohoslužby ve stanicích sboru

Neveklov	Neděle	10.00	Malé náměstí 25, Neveklov další informace: cb.cz/neveklov
Kralupy	Neděle	10.30	DPS U Cukrovaru 1171, Kralupy nad Vltavou další informace: cb.cz/kralupy

Sborové listy – vydává Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15, ročník XXXIII
redakce: Bronislav Matulík, Petra Veselá, Sandra Němečková, Blahoslav Marek
e-mail: soukenicka@cb.cz ▪ <http://cb.cz/praha1> ▪ č.ú.: 1938917359/0800